

la meva arribada a El Bulli: necessitat o vocació?

per Albert Adrià

Aquest llibre m'ha obligat a fer un interessant, i en alguns moments difícil, exercici de memòria; un esforç per intentar recordar, de la forma més fiable possible, els anys passats, la meva arribada, les sensacions que podia tenir en aquella època quan, amb només 15 anys, vaig desembarcar a El Bulli. Són gairebé dues dècades de treball, a voltes dur, quasi sempre satisfactori, que es van iniciar el 28 de març de 1985. Aquell dia, gris i rúfol, vaig arribar a la cala Montjoi i aquell indret em va sembla tan màgic com desolador. La situació va empitjorar encara més quan el Ferran em va presentar el director, un tipus llargarut i inquiet que es deia Juli, que molt aviat em va assatjar amb preguntes que, si haig de dir la veritat, no acabava d'entendre. Llavors vaig pensar que aquella benvinguda era necessària, com si d'alguna manera se'm volgués fer veure que allà no seria el germanet del cap.

Al cap d'una estona em van donar a escollir la que havia de ser la meva nova casa, tot i que ara ja no aconsegueixo recordar si primer em vaig quedar a una habitació o si vaig anar a viure directament a la caravana destartalada que més tard em serviria de refugi, situada enmig de la "baixada", un tram de camí que uneix el revolt de la carretera amb el restaurant. Malgrat les incomoditats aparents, allò em va semblar un paradís: de sobte vivia sol, sense l'empareda dels meus pares, i encara que en les dues primeres setmanes em va costar una mica adaptar-me, pel que suposava haver deixat l'escola, els amics i el barri de sempre, la sensació predominant era l'interès per veure quin futur m'esperava. I, com que sempre hi ha prioritats, les discoteques, les festes i les noies es van convertir, al cap de poc temps, en la meva màxima preocupació...

I la feina? Una de les primeres preguntes que acostumen a fer-me els periodistes és "Com vas arribar a El Bulli?" i, acte seguit, "Va ser vocacio-

nal?” La resposta és tan simple com poc original. L’escola mai no em va acabar de fer el pes, però mentre anava passant cursos, no hi havia problema; ara bé, quan vaig arribar a B.U.P. i no vaig aprovar ni tan sols la gimnàstica, vaig decidir que no m’interessava ni acabar el primer curs. En aquest punt és probable que l’opció més lògica fos anar-me’n a El Bulli, en un moment en el qual el meu germà era cap de cuina i, a més, necessitava personal. I d’aquesta manera vaig entrar a El Bulli, on segueixo encara, quasi vint anys després. El que és curiós és que la gent té tendència a pensar que vaig entrar molt de temps després que el Ferran aterrés al restaurant, potser per la nostra diferència de set anys, mentre que veritablement vaig arribar només un any després.

Una altra pregunta habitual en les trobades amb periodistes és la següent: “Per què et vas especialitzar en pastisseria?” Aquest fet respon a diversos factors. En primer lloc, el pastisser titular va marxar cap al 1987 i jo, que havia passat per totes les partides de la cuina, en aquell moment justament em trobava a la de pastisseria. D’altra banda, ja sabia que tenia una molesta al·lèrgia hereditària

al marisc, que m’impedia manipular-lo amb llibertat. I per últim, el fet que el meu “professor” fos el Christian Lutaud, que tenia unes exquisides bases culinàries de l’escola lionesa, em va ajudar a anar coneixent tots els detalls tècnics i els secrets del món dolç. A partir de llavors, vaig anar absorbent ràpidament tots els coneixements d’aquesta part de la cuina. D’altra banda, des del 1997 ja no em dedico només a les postres, sinó que sóc responsable del taller de Barcelona i, amb el Ferran i l’Oriol, m’encarrego de tota l’oferta, tant la dolça com la salada.

Hi ha una frase que acostumo a repetir i que per descomptat no és meva: “un és tal i com cuina i cuina tal i com és”. Segons aquesta premisa, dec, no només la meva manera de cuinar sinó també de ser, a tots aquells que, d’una forma o altra, s’han creuat en el meu camí al llarg d’aquestes dues dècades. Ells em van ajudar a forjar un estil de viure i de disfrutar de la vida que, sens dubte, no hauria après si no hagués estat a El Bulli.

